

“EN LA VELLESA NO M’ABANDONIS”

Sovint, quan dic que som vell, em responen que no digui això, que a les coses velles les tiren, però a jo no em convenç aquesta rèplica, perquè hi ha moltes coses velles que la gent aprecia, com per exemple el vi, els mobles antics, la música antiga... a més, la vellesa són anys de vida acumulats i amb ells paciència, coneixement, dedicació, amor... Però, com ens recorda el Papa Francesc, en el missatge per aquesta jornada, la nostra societat fomenta l'individualisme que prest o tard ens afectarà, diu:

“Avui són moltes les dones i els homes que cerquen la pròpia realització personal portant una existència el més autònoma i deslligada dels altres que sigui possible. Les pertinences comunes estan en crisi i s’afirmen les individualitats; el pas del “nosaltres” al “jo” es mostra com un dels signes més evidents del nostre temps. La família, que és la primera i la més radical oposició a la idea que podem salvar-nos sols, és una de les víctimes d’aquesta cultura individualista. Però quan s’envelleix, a mesura que les forces disminueixen, el miratge de l’individualisme, la il·lusió de no necessitar ningú i de poder viure sense vincles es revela tal com és: un es troba en canvi tenint necessitat de tot, però ja sol, sense cap ajuda, sense tenir algú amb qui poder comptar. És un trist descobriment que molts fan quan ja és massa tard”. Després de denunciar tot allò que dur a menysprear i rebutjar la gent gran perquè ja no són útils per una societat dinàmica i moderna, posa l’exemple d’aquella jove sunamita qui no abandona la seva sogra, sinó que afirma: “No insisteixis que et deixi, que em separi de tu i me’n torni! On vagis tu, vull venir-hi jo; on visquis tu, vull viure-hi jo. El teu poble serà el meu poble, el teu Déu serà el meu Déu”. (Rt 1, 16)

La llibertat i el coratge de Rut ens conviden a recórrer un camí nou: seguim els seus passos, posem-nos en camí amb aquesta jove estrangera i amb l’anciana Noemí, no tinguem por de canviar els nostres costums. El nostre agraïment s’adreça a totes aquelles persones que, no obstant els sacrificis, han seguit, de fet, l’exemple de Rut i s’estan ocupant d’una persona gran, o senzillament mostren cada dia la seva proximitat a parents o coneguts que no tenen ningú.

Francesc Triay Vidal